

"Said, tam toprak gibi mahviyet ve terk-i enaniyet ve tevazu-u mutlakta bulunmak şarttır; tâ ki Risaletün-Nuru bulandırmayın, tesirini kırmayın." cümlesini izah eder misiniz?

Risale-i Nurların tesirli olmasının en önemli sebeplerinden birisi **ihlas**, diğeri de **ihtiyaç** ile yazılmasındandır. Şayet ihtiyaç yokken ve ilmi bir ihtiras ile yazılmış olsa idi bu denli insanlar arasında tesirli ve etkili olamazdı. İhlas ise ancak mahviyet ve terk-i enaniyet ile kazanılır. Üstad Hazretlerinin ifade etmek istediği husus burasıdır.

Diğeri bir husus, Risale-i Nurlar manevi ve vehbi şekilde yazılmış bir tefsirdir. Manevi ve vehbi tefsirlerde zahirdeki müellif ne kadar benliğini ve kişiliğini eritip aradan çekilir ise o kadar güçlü ve kuvvetli olur. Üstad Hazretlerinin kalp ve hafızası insanlar ile Allah arasında bir araç, bir vasıta. Zira Allah'ın nimet ve ihsanlarını sebepler eli ile göndermesi değişmez bir adettir. Bu hakikatten yola çıkarak Üstad Hazretleri kendini daima bir sebep, bir vasıta olarak görmüş ve mümkün merteye benliğini aradan çekmeye çabalamıştır.

Başka bir husus, mahviyet ve mutlak tevazu, üzerimizdeki nimetleri inkar edip görmezlikten gelmek demek değildir. Böyle olursa küfran-ı nimet olur. Yani Allah'ın üzerimizdeki nimetleri inkar etmek anlamına gelir ki bu caiz değildir. Öyle ise ne nimetleri kendimizden bileceğiz, ne de nimetleri inkar edip görmezlikten geleceğiz ve nimetleri Allah'tan bilip şükredeceğiz.

Üstad Hazretleri Risale-i Nurların çok yerinde tahdis-i nimet nevinden üzerindeki nimetleri izhar ve ilan ediyor.

Özet olarak mahviyet, tevazu ve terk-i enaniyet, nimetleri Allah'tan bilip şükretmek ve insanlar üstünde fazilet-füruşluk taslamamaktır. Bu şartlar dahilinde, üzerimizdeki nimetleri tahdis nevinden izhar ve ilan etmemizde bir sakınca yoktur. Üstad Hazretleri bu halleri üzerinde cem eden güzel bir misaldir.

İlgili kısmı okumak için tıklayınız:

- [Kastamonu Lahikası, \(12. Mektup\)](#)